

Kapitola třetí

„Mám sto chutí se zvednout a jít mu tu kyslíkovou trubicí trochu přiškrtit,“ mumlá moje matka, když vedle mě sedí v nemocnici.

Na mých rentgenových snímcích se neukázaly žádné zlomeniny, ale mám řeznou ránu na hlavě, což vysvětluje, proč mě tak bolí a proč si mě tu chtějí nechat přes noc na pozorování. Jinak jsem z toho vyvázla pozoruhodně dobře, jen s pár škrábankami a modřinami. Krční límec mi sundali, ale na další ošetření si musím počkat, protože jsme v malé nemocnici s omezeným počtem personálu a opilý řidič má momentálně přednost.

„Mami...“, plísňím jí mírně, ale samozřejmě vím, že by nic takového neudělala. A kromě toho jí nemůžu mít za zlé, že má vztek. Kdyby se něco podobného stalo Zackovi, tak bych toho opilého řidiče nejspíš měla chuť zabít. Obrazně řečeno.

A jiná moje část by chtěla jít na sál a pomoci, protože jsem kvalifikovaná lékařka a chápu, jak náročné to musí pro celý personál být, když je ve službě tak málo doktorů a sester.

Být to na mně, poslala bych toho chlapa rovnou do většího traumacentra v Halifaxu, ale já o tomhle nerozhduji. Možná že záchranáři nechtěli jet tak daleko v tom mrznoucím dešti.

„Už ti zabraly léky na bolest?“ ptá se matka. Přikyvuji a snažím se na posteli trochu uvolnit.

Dali mi injekci ketonalu, který působí protizánětlivě a neuspá-

vá, a přestože bych se nebránila něčemu silnějšímu, vím, jak je důležité udržet mě při vědomí, aby mohli sledovat zranění na mé hlavě. Už mi položili všechny obvyklé otázky: Víte, jaký je den? Víte, kde jste? Víte, kdo je ta žena, co sedí vedle vás?

Krev na mém obličejí pocházela z hlubší tržné rány na temeni, nejspíš způsobené Winstonovými drápy, když s ním nárazy házely po vnitřku auta.

Když si na něj vzpomenu, otáčím se k mámě. „Mami, mohla bys poprosit Carrie, ať sem přijde? Chci zjistit, jestli už vědí něco o Winstonovi. A mohla bys zase zkusit zavolat Alanovi?“

Máma vytáhne z kabelky mobil a zvolí Alanovo číslo.

„Pořád nic,“ řekne po chvíli a zvedne se, aby se šla podívat po Carrie.

Dívám se na hodiny. Je teprve něco po deváté. Zack bude ještě na ledě, a jelikož jsem celkem v pořádku, nevidím žádný důvod vytáhnout ho uprostřed zápasu. Tenhle je důležitý. Ale možná je to nesmysl. Nejsem si jistá. Vůbec mi to nemyslí.

Zatímco čekám na zprávy od Carrie, využiji té chvíle a volám do nemocnice, kde pracuji, abych jim řekla, že plánovanou ranní operaci nebudu schopná provést. Vrchní sestra mě uklidňuje, ať si s tím nedělám hlavu. Operaci přesunou a na pár dní za mě zaskočí jiný chirurg. Radí mi, ať se teď postarám o sebe. „To je to nejdůležitější,“ uzavírá.

Loučím se s ní a snažím se trpělivě čekat, až se vrátí doktor a zašije mi ránu na hlavě.

Na ošetřovnu oddělenou modrým závěsem za mnou přichází Carrie. „Všechno v pořádku?“ ptá se.

Zvedám hlavu z polštáře. „Ano, ale pořád se nemůžu dovolat manželovi. Netuším, kde je a proč se neozývá. Potřebuju ho sehnat.“ Zavírám oči a kroutím hlavou. „Promiňte... Víím, že s tím nic nemůžete dělat. Máte nějaké zprávy o mém psovi?“

Její soucitný pohled se setká s mým a já znám její odpověď ještě dřív, než ji vysloví.

„Před pěti minutami jsem volala Troyovi. Už má po službě a sehnal pár známých, aby mu pomohli prohledat les. Taky po Winstonovi vyhlásili neoficiální pátrání. Policie o něm ví.“

„Božítku. Tvého psa stíhá policie!“ zvolá máma v předstíraném šoku, aby mi zvedla náladu.

Cením si toho pokusu, ale nejvíc mi zvedne náladu, až Winstona najdou živého a zdravého. A až Alan dostane všechny zprávy a bude na cestě sem.

„Díky, Carrie,“ říkám. „Dejte mi vědět, když se něco dozvíte.“

„Nebojte se.“

S tím se obracím k odchodu a mě napadá, jak je na tom asi ten druhý řidič. Sice si za to může sám a málem mě zabil, ale je mi líto jeho i jeho rodiny. Uvažuji, jak je asi starý. Je to teenager jako Zack, s celým životem před sebou a rodiči, kteří ho milují a teď jsou bez sebe strachy? Nebo je sám rodič? Má děti, které ho potřebují?

O deset minut později Carrie odhrne modrý závěs a v rukách nese kartonovou krabici. „Dobrá zpráva. Našli vaši kabelku a pár dalších věcí z auta,“ oznamuje mi. „Trosky z auta byly podle poručíka Smithe rozeté od silnice až dolů do rokle. Snažili se posbírat, co se dalo, ale byla tma. Pokud něco chybí, třeba to najdete zítra za světla.“

Červenám studem, protože nemám nejmenší tušení, co v krabici najdu. Včera večer si auto půjčil Zack, když jel s kamarády na basket. A dneska ráno byly pod zadními sedadly prázdné petky od vody, jeho smradlavé tenisky a pár tašek a obalů od McDonald's. A tak očekávám, že uvnitř krabice mě čeká právě tohle.

Carrie postaví krabici na okraj postele, abych se v ní mohla pohrabat.

Hned na první pohled objevuji svou hnědou koženou kabel-

ku s peněženkou, ve které nějakým zázrakem zůstaly všechny moje kreditky a doklady.

„Díky bohu.“ Vytahuji kabelku z krabice. „Zařizovat si tohle všechno znovu by byla strašná otrava,“ oddechují si a vzápětí se zastydím, že se starám o takové banality, když jsem dnes večer mohla zemřít. Měla bych být vděčná.

O něco klidněji sahám do kapsičky na zip, kam si obvykle dávám telefon, ale není tam. Pak si vzpomenu, že jsem si ho položila na sedadlo vedle sebe, než jsem vyjela od matčina domu, takže se po něm možná budu muset poohlédnout ráno na místě nehody. Kdo ví, kde skončil.

Dál se přehrabuji v krabici a nacházím Winstonovo vodítko, ale jen jednu ze Zackových tenisek. Ale co, už byly staré a obnošené, takže mu to třeba bude jedno.

A znovu mě zarazí, na co to proboha myslím. Bude radostí bez sebe jen kvůli tomu, že jsem naživu. Tenisky mu budou úplně ukradené. A mně je zase jedno, jaký binec po sobě nechal v autě. Protentokrát.

Ve spodním levém rohu nacházím svůj telefon.

No dobře, z toho můžu mít radost. Je to moje spojení s Alaniem a Zackem. Kontroluji zprávy, ale žádné nepřišly.

Facebook. Messenger. Taky nic.

Podrážděně sahám po plastovém víčku, které patřilo ke krabičce na jídlo. Po kuřeti a zelenině už není ani stopy.

V tu chvíli matka vytahuje svůj vlastní mobil a někomu volá. „Zkouším Alana,“ vysvětluje.

„Děkuju.“

Při dalším štrachání v krabici nacházím nabíječku na telefon, pár drobností ze zadního sedadla a zelené plátěné pouzdro z přihrádky, které obsahuje techničák a doklady k povinnému ručení. Ty budu určitě potřebovat.

Najednou zaslechnu hudbu. Zní mi povědomě, je to dramatický motiv z *Hvězdných válek* a ve mně se automaticky vzed-

me vlna radosti a úlevy, protože poznávám Alanův vyzváněcí tón.

Konečně je tady!

Pak si ale uvědomím, že hudba vychází z krabice na mém klíně. Se srdcem v krku prohrabávám zbytek věcí a hledám telefon, který vyhrává Alanovu znělku. Nacházím ho na dně pod nějakými roztrhanými papíry. Beru ho do ruky a nechápavě na něj zírám. Zapomněl si ho Alan u mě v autě? Proto ho nebral?

Ne, to není možné. Odpoledne jsme spolu telefonovali a od té doby u mě v autě nebyl. A všechno v téhle bedně se našlo na místě nehody. Nějaké věci posbírali i na silnici.

Jak tak mobil držím ve vzduchu, najednou začínám panikařit, protože pokud se Alanův telefon nenašel u mého auta, pak musel být z toho druhého.

Obracím se na matku. Nevěnuje mi pozornost, sedí vedle mě a čeká, až můj manžel zvedne telefon – ten, který držím v ruce. Tady, teď.